

Mulighed, der er til Stede for, at der her vil opstaa et ganske egent Tilfælde, naar et alt af Regjeringen udstedt Politireglement falder bort, fordi det ikke er stadfæstet af Rigsdagen. — Mindretallet kan ikke andet end beklage, at Lovforslaget vil komme til at undergaa saa væsentlige Forandringer, som Tilfældet vil blive, dersom Flertallets Forslag vedtages; thi Mindretallet anser det for høist sandsynligt, at Følgen deraf vil blive den, at der ikke udkommer nogen Lov, og vi antage dette saa meget mere under de forhaandenværende Omstændigheder, da vi kun have en midlertidig fungerende Indenrigsminister, som jo vel vanskeligt paa et saa vigtigt og omfattende Omraade som Spørgsmaalet om hele Organisationen af Statsbanerne vil paatage sig at gjøre væsentlige Afgørelser fra det, som det har viist sig, at den egentlige Indenrigsminister vilde anse for det Rette. Det maa i det Hele taget, tror jeg, fra Rigsdagens Side erindres, at det maa være Rigsdagen selv fuldt saa magtpaaliggende at faae en Lov om dette Forhold som Regjeringen; thi denne har jo i Henhold til de bestaaende Love al den Nødvendighed, den kan ønske at have paa dette Omraade, og det er netop Rigsdagens Myndighed, det gjælder om at faae fastslaaet ved Lov. Det forekommer derfor mig, at det er Rigsdagen, som er mest interesseret i paa dette Omraade at naae en Overensstemmelse og en Overenskomst med Regjeringen, og jeg tror ikke, at Vedtagelsen af Flertallets Forslag vil være vel skikket til at forberede en saadan Overensstemmelse og eventuel Overenskomst. Jeg vilde derfor finde det ønskelig, om Thinget ikke tiltraadte Flertallets Forslag. Der vilde da muligvis til 3die Behandling kunne banes Vej for mindre vidtgaaende Bestemmelser, som kunde gjøre det muligt, at der kunde komme en Lov ud af det foreliggende Forslag.

Winther: Det Statskrav, som her skal overlades til en enkelt Mand, er af en saadan Bestaffenhed, at jeg tænker mig, at det vil være yderst vanskeligt at finde Noget, der fuldstændig kan tilfredsstille alle de Forandringer, der maa stilles til ham. Det er derfor ikke uden Betænkelse, at jeg er gaaet med til ogsaa at gaa ind paa denne Tanke, at denne Mand skulde have kongelig Ansættelse, det vil sige, saaledes at man, hvis der skulde være begaaet et Misgreb ved hans Ansættelse, ikke kunde blive ham kvit, uden at han skulde have Pension af den store Gage, hvortil hans Embede her er anjat. Smidkertid har jeg ikke stillet noget Endrings-

forslag i denne Henseende, thi jeg har bestandig det Haab, at denne Lov ikke skal gaa igjennem i denne Samling. Jeg siger Haab, thi jeg ser jo, at Flertallet ikke har kunnet tiltræde det Forslag, som et Mindretal, hvoriblandt jeg er, har stillet, om en stadig Indflydelse fra Rigsdagens Side paa dette vigtige og store Statsforetagende. Det glæder mig ogsaa at høre, at den ærede sidste Taler ligesom anthydede — og han hører vel jagtens til Regjeringens Indvielse — at der vel næppe vil kunne komme nogen Lov ud i denne Samling angaaende denne Sag, dersom Flertallets Forslag vedtages. Nu ere imidlertid Flertallets Forslag af den Bestaffenhed, at uden at de blive vedtagne, haaber jeg, at dette Thing ikke vil gaa ind paa noget Lovforslag, og derfor er jeg noget beroliget med Hensyn til de Mangler, som jeg vilde finde ved Lovforslaget, selv om det blev omdannet efter Flertallets Forslag. Den ærede sidste Taler gjorde, vistnok med fuld Ret, opmærksom paa, at selv om Jernbanedriftens Budget blev optagen som en virkelig Post paa Finansloven ligesom f. Ex. Postvæsenets Budget, vilde dog Rigsdagen vanskeligt kunne komme til at gribe væsentlig ind paa det uden at udsætte sig og Landet for, at der kunde komme Skade ud deraf. Jeg tror, at Jernbanedriftens Bestaffenhed er en saadan, at der ganske vist maa være et noget friere Spillerum for Bestyrelsen, for at den nemlig kan rette sig efter de til enhver Tid eksisterende Konjunkturer, men paa den anden Side ere Forholdene samtidig saa vigtige og store, at Rigsdagen ikke kan være tjent med at overlade dem til en enkelt Mand, der efter den Stilling, dette Lovforslag vil give ham, kommer til at indtage en endnu mere selvstændig Stilling og faar en større raadende Indflydelse end den, Direktionen hidtil har haft, den Gang da der dog mellem den og Ministeren stod en Generaldirektør. Denne kunde jo dog kritisere de Foretagender, som bleve udførte af Bestyrelsen, men nu vil jeg spørge, om man tror, at Ministeren selv personlig vil være i Stand til at gribe saaledes ind eller have saa megen Tid til sin Raadighed for denne enkelte Gren af hans Statsstyrkelse, at han skulde kunne udøve den samme kritiserende Indflydelse, som hidtil er foretaget gennem Generaldirektøren? Det tror jeg ikke, men naar det er Tilfældet, saa siger jeg, at denne her foreslaede Mand, Direktøren, vil faae en saa stor Indflydelse, at det vil være vanskeligt baade for Ministeren og for Rigsdagen at gribe ind lige overfor ham. Naturligvis habes den Udei, at man kan fjerne ham, naar han ikke tilfredsstiller, men det vil jo blive et dyrt Foretagende at pen-